

მეორმოცე მუხლის ფარული ისტორია — ოცდაათი ნომერი

ეზეკიელი ნომერი თერთმეტი

Jeff Pippenger

2026-09-02

ეზეკიელის წიგნში იერუსალიმის „აღყა“ არის ის „ნიშანი“, რომელიც წარმოადგენს იმ გამოცდას, რომლის მიხედვითაც ჩვენი მარადიული ხვედრი განისაზღვრება, რადგან იგი მხეცის ხატის ჩამოყალიბებას აღნიშნავს.

„უფალმა ნათლად მიჩვენა, რომ მხეცის ხატი შეიქმნება მაღლის ჟამის დახურვამდე; რადგან იგი ღვთის ხალხისთვის იქნება ის დიდი გამოცდა, რომლითაც გადაწყდება მათი მარადიული ხვედრი. ...“

„ეს არის გამოცდა, რომელიც ღვთის ხალხს უნდა ჰქონდეს, ვიდრე დაიბეჭდებოდეს. ყველა, ვინც დაამტკიცა თავისი ერთგულება ღმერთისადმი მისი რჯულის დაცვით და ყალბი შაბათის მიღებაზე უარის თქმით, დადგება უფალი ღმერთი იეჰოვას დროშის ქვეშ და მიიღებს ცოცხალი ღმერთის ბეჭედს. ხოლო ისინი, ვინც ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას დათმობენ და მიიღებენ კვირა დღის შაბათს, მიიღებენ მხეცის ნიშანს.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 15.

ქრისტიანებმა, რომლებიც კესტიუსის „ნიშნის“ დროს იერუსალიმიდან გაიქცნენ, ასე მოიქცნენ იმიტომ, რომ წინასწარ იცვნენ გაფრთხილებულნი და „ნიშანი“ მისი გამოჩენისას ამოიცნეს. მხეცის ხატის ჩამოყალიბების ამოცნობა ნიშნავს იმ „მოვლენების“, „მომზადებებისა“ და „მოდრაობების“ ამოცნობას, რომლებიც საკვირაო კანონისკენ მიემართება. წინასწარმეტყველური ელემენტები, რომლებიც „ნიშანს“ შეადგენს, ნიშნის დადგომამდე უნდა იქნეს გაგებული. როცა კესტიუსმა ალყა დაიწყო, უკვე მეტისმეტად გვიანი იყო იმის სასწავლად, თუ რა იყო ეს ნიშანი.

„უკვე მზადება წინ მიიწევს და მიმდინარეობს მოქმედებები, რომლებიც შედეგად მოიტანს მხეცის ხატის შექმნას. დედამიწის ისტორიაში მოხდება მოვლენები, რომლებიც აღასრულებს წინასწარმეტყველების წინასწარმეტყველურ წინასწარმეტყველებებს ამ უკანასკნელ დღეებისთვის.“ Review and Herald, April 23, 1889.

მომზადებები, მოძრაობები და მოვლენები

„მომზადებანი“, „მოძრაობანი“ და „მოვლენანი“ განსაცდელის წინასწარ უნდა იქნეს ცნობილნი.

„ყოველივე, რაც ღმერთმა წინასწარმეტყველურ ისტორიაში განსაზღვრა წარსულში აღსასრულებლად, აღსრულდა; და ყოველივე, რაც ჯერ კიდევ უნდა მოვიდეს თავისი წესრიგით, აღსრულდება. დანიელი, ღვთის წინასწარმეტყველი, თავის ადგილზე დგას. იოანე თავის ადგილზე დგას. გამოცხადებაში იუდას ტომის ლომმა

წინასწარმეტყველების შემსწავლელთათვის გახსნა დანიელის წიგნი, და ამგვარად დანიელი თავის ადგილზე დგას. იგი ატარებს თავის მოწმობას — იმას, რაც უფალმა ხილვაში გაუმჟღავნა მას იმ დიდსა და საზეიმო მოვლენათა შესახებ, რომელნიც უნდა ვიცოდეთ, როდესაც მათ აღსრულების თვით ზღურბლზე ვდგავართ.“

„ისტორიასა და წინასწარმეტყველებაში ღვთის სიტყვა ასახავს ჭეშმარიტებასა და ცდომილებას შორის ხანგრძლივად მიმდინარე ბრძოლას. ეს ბრძოლა კვლავაც გრძელდება. რაც უკვე ყოფილა, კვლავ განმეორდება.“ *Selected Messages*, წიგნი 2, 109.

ჩვენ „უნდა ვიცოდეთ“ „დიადი და საზეიმო მოვლენები, როდესაც მათი აღსრულების თვით ზღურბლზე ვდგავართ“. ზღურბლი მიუთითებს ჩვენს საჭიროებაზე, რომ მოვლენები მათი აღსრულების წინასწარ გვესმოდეს.

„მაგრამ წინასწარმეტყველური ფანქრის მკაცრი მოხაზულობები ამ მშვიდობიან სურათში ცვლილებას ავლენს. კრავი მსგავსი რქების მქონე მხეცი დრაკონის ხმით ლაპარაკობს და „ახორციელებს მის წინაშე პირველი მხეცის მთელ ძალაუფლებას“. დევნის სული, რომელიც წარმართობამ და პაპობამ გამოავლინა, კვლავ უნდა გამოცხადდეს. წინასწარმეტყველება აცხადებს, რომ ეს ძალა ეტყვის „დედამიწაზე მცხოვრებთ, რომ შექმნან ხატი მხეცისა“. [გამოცხადება 13:14.] ხატი შეიქმნება პირველი, ანუ ავაზას მსგავსი მხეცისთვის, რომელიც მესამე ანგელოზის უწყებაშია წარმოდგენილი. ამ პირველი მხეცით წარმოდგენილია რომის ეკლესია, საეკლესიო ორგანიზმი, სამოქალაქო ძალაუფლებით შემოსილი, რომელსაც ყველა განსხვავებულად მოაზროვნის დასჯის უფლებამოსილება აქვს. მხეცის ხატი წარმოადგენს სხვა რელიგიურ ორგანიზმს, მსგავსი ძალაუფლებით შემოსილს. ამ ხატის ჩამოყალიბება არის იმ მხეცის საქმე, რომლის მშვიდობიანი აღზევება და რბილი განცხადებები მას შეერთებული შტატების ასეთი თვალსაჩინო სიმბოლოდ აქცევს. აქ გვხვდება პაპობის ხატი. როდესაც ჩვენი ქვეყნის ეკლესიები, იმ რწმენის საკითხებზე გაერთიანებულნი, რომლებიც მათ შორის საერთო არის, სახელმწიფოზე გავლენას მოახდენენ, რათა მან აღასრულოს მათი დადგენილებები და მხარი დაუჭიროს მათ დაწესებულებებს, მაშინ პროტესტანტული ამერიკა რომაული იერარქიის ხატს ჩამოაყალიბებს. მაშინ ჭეშმარიტ ეკლესიას დევნა დაესხმება, როგორც დაესხა ღვთის ძველ ხალხს. თითქმის ყოველი საუკუნე იძლევა მაგალითებს იმისა, თუ რა შეუძლია ფანატიზმსა და ბოროტ განზრახვას, როდესაც ისინი ღმერთის მსახურების საბაზით მოქმედებენ, ეკლესიისა და სახელმწიფოს უფლებების დაცვის სახელით. პროტესტანტულმა ეკლესიებმა, რომლებიც რომის კვალს გაჰყვნენ ამქვეყნიურ ძალებთან კავშირის შექმნით, მსგავსი სურვილი გამოავლინეს სინდისის თავისუფლების შეზღუდვისა. მეჩვიდმეტე საუკუნეში ათასობით არაკონფორმისტმა მსახურმა იტანჯა ინგლისის ეკლესიის მმართველობის ქვეშ. დევნა ყოველთვის მოსდევს რელიგიურ მფარველობას საერო მთავრობების მხრიდან“. *Spirit of Prophecy*, ტომი 4, 277.

მხეცის ხატის ჩამოყალიბება პირველად ამერიკის შეერთებულ შტატებში ხდება, ხოლო ამის შემდეგ — მთელ მსოფლიოში.

„უცხო ერები შეერთებული შტატების მაგალითს გაჰყვებიან. თუმცა იგი წინ მიუძღვის, მაინც იგივე კრიზისი დაატყდება ჩვენს ხალხს მსოფლიოს ყველა კუთხეში.“ მოწმობანი, ტომი 6, 395.

მილანის ედიქტი 313 წელს წარმოადგენს ფორმირების დასაწყისს და აგრეთვე განსაზღვრავს დახურულ კარს მეშვიდე დღის ადვენტისტებისთვის. დასავლეთის კონსტანტინემ და აღმოსავლეთის ლიცინიუსმა ედიქტს შეუკავშირეს სახელშეკრულებო ქორწინება, როდესაც კონსტანტინემ თავისი ნახევარდა კონსტანცია მისცა ლიცინიუსს — მეოთხე სახელშეკრულებო ქორწინებაში, რომელიც წარმოადგენილია წინასწარმეტყველურ ხაზში, დანიელის მეთერთმეტე თავში მოცემული ექვსი სახელშეკრულებო ქორწინების წინასწარმეტყველურ ისტორიაში. პირველი ორი დაკავშირებული იყო ჩრდილოეთსა და სამხრეთს შორის ომებთან, მომდევნო ორი იყო სამოქალაქო ომები აღმოსავლეთსა და დასავლეთს შორის, ხოლო უკანასკნელი ორი პაპის ეკლესიური ძალისა და სახელმწიფო ძალის სიმბოლური ქორწინებებია.

ანტიოქოს II თეოსმა თავისი მეუღლე ლაოდიკე I განზე გასწია, რათა ძვ. წ. დაახლოებით 252 წელს პტოლემეური პრინცესა ბერენიკე (პტოლემე II-ის ასული) შეერთო ცოლად. სელევკიდთა იმპერიის საზავო ქორწინებები ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის აღსრულდა, ხოლო 313 წლის საზავო ქორწინება აღმოსავლეთის იმპერატორსა და დასავლეთის იმპერატორს შორის იყო.

ანტიოქოს II თეოსის საგარეო-პოლიტიკურმა ქორწინებამ ძვ. წ. 252 წელს წარმოადგინა სელევკიდთა იმპერიის დასაწყისი, რომელიც, როგორც იმპერია, თავის დასასრულს აღწევს დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათედან მეთექვსმეტე მუხლებამდე წარმოადგენილ ისტორიაში. სელევკიდთა იმპერიის საბოლოო ისტორიაში კიდევ ერთი საგარეო-პოლიტიკური ქორწინება აღასრულა ანტიოქოს III დიდმა, როდესაც მან თავისი ასული კლეოპატრა I სირა (წინასწარმეტყველური ისტორიის სრულიად პირველი კლეოპატრა) მისცა პტოლემე V-ს ძვ. წ. 193 წელს. იმ დროს პტოლემე V დაახლოებით 16 წლის იყო, ხოლო კლეოპატრა I სირა — დაახლოებით 10 წლისა. მათი ქორწინება მეხუთე სირიული ომის შემდეგ დიპლომატიური მორიგება იყო. დანიელის მეთერთმეტე თავში ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეებს შორის აღფა საგარეო-პოლიტიკურმა ქორწინებამ მეორე სირიული ომის დასასრული აღნიშნა.

წინასწარმეტყველური ისტორიის უკანასკნელი კლეოპატრა ურთიერთობაში იყო როგორც იულიუს კეისართან, ხოლო შემდგომ — მარკ ანტონთან. იულიუს კეისრის მკვლელობის შემდეგ, ძვ. წ. 44 წელს, ძვ. წ. 43 წელს ჩამოყალიბდა მეორე ტრიუმვირატი. ტრიუმვირატს სამი კაცი შეადგენდა, და მას შემდეგ, რაც იმ სამიდან ერთ-ერთი, მარკუს ლეპიდუსი, ოქტავიანემ სამმხრივი კავშირიდან იძულებით ჩამოაშორა, დაიწყო ძალაუფლებისთვის ბრძოლა აღმოსავლეთის მარკ ანტონსა და დასავლეთის ოქტავიანეს შორის. ძვ. წ. 40 წელს, ბრუნდიზიუმში, დაიდო ხელშეკრულება ამ ორ — აღმოსავლეთისა და დასავლეთის — მეტოქეს შორის. ხელშეკრულება მოიცავდა ოქტავიანეს დის, ოქტავიასა და მარკ ანტონის ქორწინებას. ხელშეკრულებამ და მისმა თანმხლებმა ქორწინებამ ვერ გაძლო, და მას შემდეგ, რაც

მარკ ანტონი კლეოპატრასთან დაუკავშირდა, მან ძვ. წ. 32 წელს ოქტავია გააცილა. აქტიუმის ბრძოლაში, ძვ. წ. 31 წელს, აღმოსავლეთისა და დასავლეთის იმპერიები ერთ ძალაუფლებად გაერთიანდა, და ამის შემდეგ ოქტავიანე გახდა ავგუსტუს კეისარი — რომაული დიდებისა და ძალმოსილების მწვერვალის სიმბოლო.

წინასწარმეტყველურად, დანიელის მეთერთმეტე თავის პირველი ხელშეკრულებითი ქორწინება ჩრდილოეთისა და სამხრეთის მეფეებს შორის დაიდო, იმ მიზნით, რომ შეწყვეტილიყო მტრობა ამ ორ მეზრდოლ მხარეს შორის, რომლებიც ცდილობდნენ ალექსანდრე დიდის იმპერიის ხელახლა დამკვიდრებას. ეს პირველი ხელშეკრულებითი ქორწინება სელევკიდებსა და ეგვიპტის პტოლემებს შორის იყო სელევკიდებისა და პტოლემური სამეფოების ალფა ხელშეკრულებითი ქორწინება, რომელიც განასახიერებდა იმავე ორ ძალას შორის ომეგა ხელშეკრულებით ქორწინებას. უკანასკნელ, ანუ ომეგა ხელშეკრულებით ქორწინებაში, ეგვიპტის ისტორიის უპირატესი, ანუ ალფა კლეოპატრა, წინასწარმეტყველური კავშირი გახდა უკანასკნელ, ანუ ომეგა კლეოპატრასთან; რომლის ურთიერთობა მარკ ანტონისთან გახდა ოქტავიასა და მარკ ანტონის განქორწინების საყრდენი მაგალითი. ამ განქორწინებამ აღნიშნა აღმოსავლეთის მარკ ანტონისა და დასავლეთის ოქტავიანეს შორის განახლებული მტრობა, რომელიც დასრულდა აქტიუმის ბრძოლით ძვ. წ. 31 წელს.

ძვ. წ. 40 წლის ბრუნდისიუმის ხელშეკრულებრივი ქორწინება იყო აღმოსავლეთისა და დასავლეთს შორის ბრძოლის ალფა-ხელშეკრულებრივი ქორწინება, ისევე როგორც ლაოდიკესა და ანტიოქოს II თეოსის ხელშეკრულებრივი ქორწინება იყო ჩრდილოეთისა და სამხრეთს შორის ბრძოლის ალფა. 313 წლის ხელშეკრულებრივი ქორწინება იყო მარკ ანტონისა და ოქტავიას ალფა-ხელშეკრულებრივი ქორწინების ომეგა, ისევე როგორც პტოლემე V-სა და კლეოპატრა I სირას შორის ხელშეკრულებრივი ქორწინება იყო ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა ომეგა-ხელშეკრულებრივი ქორწინება. სამი ხელშეკრულებრივი ქორწინება, რომლებმაც 313 წლის ომეგა-ხელშეკრულებრივ ქორწინებამდე მიიყვანა, ყველა ერთმანეთთან თანხვედრაშია და მილანის ედიქტთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველური მახასიათებლების სამი მოწმის ჩვენებას იძლევა. ერთად, აღმოსავლეთის, დასავლეთის, ჩრდილოეთისა და სამხრეთის ოთხი სიტყვასიტყვითი ხელშეკრულებრივი ქორწინება თანხვედრაში მოდის პაპობის ორ სიმბოლურ ხელშეკრულებრივ ქორწინებასთან.

496 წელს ფრანკთა მეფე ხლოდვიგი დაქორწინებული იყო ქლოთილდაზე. ქლოთილდა ბურგუნდიის პრინცესა იყო, ბურგუნდიის მეფე ქილპერიკ II-ის ასული. მას შემდეგ, რაც მისი მამა და დედა საგვარეულო ძალაუფლებისთვის ბრძოლაში მოკლეს, იგი ბიძის მფარველობის ქვეშ ცხოვრობდა, ვიდრე 493 წელს ფრანკთა მეფე ხლოდვიგ I-ზე მიათხოვებდნენ. იგი კათოლიკე იყო, ანუ რომის ეკლესიის ნიკეანურ/მართლმადიდებლურ რწმენას აღიარებდა. ეს მას განასხვავებდა იმ დროის მრავალ სხვა გერმანულ სამეფო საგვარეულოსგან, რომლებიც არიანელი ქრისტიანები იყვნენ. მისი დედა, კარეტენა, კათოლიკე იყო, და ქლოთილდა ამ რწმენაში აღიზარდა. იგი დამახსოვრებულია იმით, რომ შეუპოვრად მოუწოდებდა ხლოდვიგს, წარმართობა მიეტოვებინა და კათოლიკური ნათლობა მიეღო; ხოლო შემდგომ მისი მოქცევა 496

წელს საფრანგეთისა და დასავლეთის所谓 ქრისტიანობის ადრეული ისტორიის ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანეს მოვლენად ითვლება.

კლოვისმა აღუთქვა, რომ თუ ტოლბიაკის ბრძოლაში გაიმარჯვებდა, კლოტილდას კათოლიკურ სარწმუნოებაზე მოექცეოდა და მოინათლებოდა. ალემანთა მეფე მოკლულ იქნა, მათი ლაშქარი დაიშალა და ფრანკებმა გაიმარჯვეს. გამარჯვების შემდეგ კლოტილდამ მოაწყო, რომ რეიმსის ეპისკოპოსს, რემიგიუსს, კლოვისისთვის სწავლება მიეცა, და იგი მოინათლა (ტრადიციულად — 496 წლის შობის დღეს), თავის რამდენიმე ათას მეომართან ერთად.

კლოვისი იყო ფრანკთა მეფე, რაც თანამედროვე გაგებით საფრანგეთის მეფეს ნიშნავს. იგი გახდა ევროპის მეფეთაგან პირველი, რომელმაც საბოლოოდ უარყო თავისი წარმართული სარწმუნოება და კათოლიციზმს მიემართა. ამ მიზეზით, კლოვისი მიჩნეულია „კათოლიკური ეკლესიის უზუცეს ძე“, ხოლო საფრანგეთს უწოდებენ „კათოლიკური ეკლესიის უზუცეს ასულს“. 1980 წელს, როდესაც პაპი იოანე პავლე II საფრანგეთს ეწვია, მან იკითხა: „საფრანგეთო, ეკლესიის უზუცესო ასულო, ერთგული ხარ შენი ნათლობისა?“

კლოვისის ნიკეის კათოლიკობაზე მოქცევა აღნიშნავს იმ სიმბოლური საქორწილო მსვლელობის დასაწყისს, რომელიც 538 წლის სიმბოლურ საზავო ქორწინებამდე მიიყვანდა. კლოვისსა და იმ მეძავს შორის სიმბოლური საზავო ქორწინება, რომელიც დედამიწის მეფეებთან მრუშობს, დანიის მეთერთმეტე თავში წინამორბედი ოთხი საზავო ქორწინებით იყო სახედქმნილი. კლოვისი იყო პირველი ევროპელი მეფე, რომელმაც რომის ეკლესიას სამხედრო და ეკონომიკური მხარდაჭერა გაუწია, და ამიტომ კლოვისი წარმოდგენილია დანიის მეთერთმეტე თავში გადმოცემულ ისტორიაში.

და ძალნი დადგებიან მის მხარეს, და შებილწავენ სიმტკიცის საწმიდარს, და მოსპობენ ყოველდღიურ მსხვერპლს, და დააყენებენ გამაპარტახებელ სიბილწეს. დანიელი 11:31.

კლოვისი 496 წელს აღნიშნავს იმ ევროპული პოლიტიკური სტრუქტურების დასაწყისს, რომლებმაც პაპობის გაძლიერებისას მის დასახმარებლად „აღმართეს თავი“. ეს აღნიშნავს სიმბოლური საქორწილო მსვლელობის დასაწყისს. მუხლში მოხსენიებული „მკლავებიც“ შებილწავდნენ „ძალის სიწმინდეს“, რაც როგორც წარმართული, ისე პაპური რომისთვის ქალაქი რომია.

ორი საწმიდარი

დანიელის წიგნში არის ორი განსხვავებული ებრაული სიტყვა, რომლებიც ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“. ებრაული სიტყვები „მიქდაშ“ და „კოდეშ“ ორივე ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“, მაგრამ „კოდეშ“ შეიძლება აღნიშნავდეს მხოლოდ წმიდა არსს, მაშინ როდესაც „მიქდაშ“ კონტექსტის მიხედვით შეიძლება აღნიშნავდეს როგორც წმიდა, ისე არაწმიდა საწმიდარს.

ოცდათერთმეტე მუხლში მოხსენიებული „ძალის საკურთხეველი“ არის „miqdash“ და აღნიშნავს რომის ძალის საკურთხეველს, რომელიც, როგორც წარმართული, ისე საპაპო რომისთვის, იყო ქალაქი რომი. აქტიუმის ბრძოლიდან, როდესაც ოქტავიანემ იმპერია გააერთიანა, წარმართული რომი სამას სამოცი წლის განმავლობაში (ერთი ჟამი) უძლეველი იყო, დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეოთხე მუხლის აღსრულებისამებრ.

იგი მშვიდობით შევა სამთავროს უმსუქნეს ადგილებზეც კი; და მოიმოქმედებს იმას, რაც მის მამებს არ გაუკეთებიათ, და არც მისი მამების მამებს; მათ შორის გააბნევს ნადავლს, და ხარბს, და სიმდიდრეს; ასევე თავის ზრახვებს წინასწარ მიმართავს ციხესიმაგრეების წინააღმდეგ, ოღონდ დროით. დანიელი 11:24.

როდესაც წარმართული რომი ქალაქ რომიდან მმართველობდა, იგი უძლეველი იყო; მაგრამ როცა კონსტანტინემ 330 წელს დედაქალაქი კონსტანტინოპოლში გადაიტანა, შესრულდა ოცდამეოთხე მუხლში მოხსენიებული „დრო“. როდესაც დანიელის მეშვიდე თავში მოხსენიებული სამი რქიდან უკანასკნელი (გოთები) ქალაქიდან განდევნილ იქნა, პაპურმა რომმა წინასწარმეტყველურად დაიკავა ტახტი, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფომ, 538 წელს. გოთებს რომი ალყაში ჰყავდათ მოქცეული, მაგრამ საბოლოოდ უკუიქცნენ, როცა იუსტინიანეს სარდალმა ბელსარიუსმა ქალაქი დაიკავა. შემდეგ რომის ეკლესია უზენაესად მმართველობდა ათას ორას სამოც წელს, ვიდრე ნაპოლეონმა პაპი გადააყენებინა და 1798 წელს გადასახლებაში გაგზავნა.

რომი, „ძალის საკურთხეველი“, „შეილახა“ (შეილახა, რაც ნიშნავს „დაიჭრა ან დაიშალა“) ქალაქის წინააღმდეგ მიმდინარე ომის „მკლავების“ მეშვეობით, რაც უმთავრესად წარმოდგენილია გამოცხადების მერვე თავის პირველი ოთხი საყვირით.

496 წლიდან მომდევნო ისტორიაში რომის ქალაქი შებილწული გამოჩნდებოდა, როდესაც იგი რომის იმპერიის ძალასა და დიდებას რომის კათოლიკური იმპერიის ძალასა და დიდებაზე გადააცვლიდა. ის მხრები გააუქმებდნენ წარმართობის რელიგიას, რომელიც ამ მონაკვეთში სიტყვით „მუდმივი“ არის წარმოდგენილი, რადგან ისინი ნიკეის კათოლიციზმის რელიგიას მიიღებდნენ.

ვუიეს ბრძოლაში კლოვისმა ალარიხ II-ის მეთაურობით მყოფი არიანელი ვესტგოთები დაამარცხა და აკვიტანია დაიკავა. გამარჯვების შემდგომ, 508 წელს, აღმოსავლეთის იმპერატორმა ანასტასიუს I-მა (კონსტანტინოპოლში) კლოვისი ვესტგოთებზე მოპოვებული გამარჯვებისთვის პატივი მიაგო. გრიგოლ ტურისელი ამბობს, რომ ანასტასიუსმა კლოვისს ოფიციალური საბუთები გამოუგზავნა, რითაც იგი კონსულად დანიშნა. ტურში, წმინდა მარტინის ეკლესიაში, კლოვისმა იისფერი ტუნიკა და მოსასხამი შეიმოსა, თავზე დიადემა დაიდგა, გამოესვენა და ბრბოს ოქრო და ვერცხლი დაურიგა. გრიგოლი ამბობს, რომ იმ დღიდან მას კონსულად მიესალმებოდნენ და რომის იმპერატორმა აღიარა, რომ კლოვისი დასავლეთში კანონიერი ქრისტიანი მეფე იყო. იგი დაჯილდოვდა არიანელი ვესტგოთების დამარცხებისთვის, რომელთაც კონსტანტინოპოლიც ეწინააღმდეგებოდა. 508 არის წელი, როდესაც აღმოსავლეთის

იმპერატორმა საჯაროდ მიაგო პატივი კათოლიკე ფრანკთა მეფეს — ეკლესია, გამარჯვება და რომაული ლეგიტიმურობა ერთ სცენაში. 508 არის წელი, როდესაც ფრანკთა კათოლიკე სამეფო გალიაში დადგა როგორც დომინანტი კათოლიკე ძალა არიანელი ვესტგოთების მმართველობის დამსხვრევის შემდეგ. კლოვისი არის პირველი მნიშვნელოვანი ბარბაროსი მეფე, რომელმაც იბრძოლა ნიკეის კათოლიკობისთვის არიანელი სამეფოების წინააღმდეგ, და ამგვარად წარმოადგენს საფრანგეთის, როგორც „ეკლესიის უზუცესი ასულის“, როლის პროტოტიპს. კლოვისი წარმოადგენს 496-დან 508 წლამდე პერიოდს და არის სიმბოლური საქორწინო ხელშეკრულების ალფა-სიმბოლო. 508-დან 538 წლამდე ოცდაათი წელი წარმოადგენილია იუსტინიანეთი, რომელიც მსვლელობის ომეგა-სიმბოლოა.

538 წელს „მკლავებმა“ პაპობრივი ძალაუფლება დედამიწის ტახტზე 1260 წლით დაამყარეს. სწორედ მაშინ აღსრულდა სიმბოლური ხელშეკრულებითი ქორწინება იმ საქორწინო მსვლელობის დასასრულს, რომელიც 496 წელს იყო დაწყებული. 1798 წელს ხელშეკრულებითი ქორწინება, რომელიც რომის პაპსა და საფრანგეთის კლოვისს შორის იყო დაწყებული, გაუქმდა, როდესაც საფრანგეთის ნაპოლეონმა თავისი გენერლის მიერ პაპის ტყვედ აყვანით პაპობრივ ძალაუფლებას განქორწინება მოუწყო.

ალფას სიმბოლური საპაპო ხელშეკრულებითი ქორწინება, რომელმაც თავისი საქორწინო მსვლელობა 496 წელს დაიწყო, აღსრულდა კვირა დღის კანონით 538 წელს, და ამის შემდეგ 1798 წელს გაუქმდა, ისევე როგორც დანიელის მეთერთმეტის ყველა სხვა ხელშეკრულებითი ქორწინება. გამოცხადება ამატებს საპაპო საქორწინო ურთიერთობას ევროპის მეფეებსა და კათოლიციზმის პაპებს შორის, რადგან გამოცხადების მეთორმეტის გველი არის როგორც სატანა, ისე წარმართული რომის მეფეები.

„ამგვარად, თუმცა გველი, უპირველეს ყოვლისა, სატანას განასახიერებს, მეორეული მნიშვნელობით იგი წარმართული რომის სიმბოლოც არის.“ დიადი ბრძოლა, 439.

გამოცხადებაში იოანე გვაუწყებს სამ რამეს, რომლებიც მეფეებმა (დრაკონმა) კათოლიციზმის ზღვის მხეცს მისცეს.

და მხეცი, რომელიც ვიხილე, იყო მსგავს ლეოპარდისა, და მისი ფეხები — როგორც დათვის ფეხები, და მისი პირი — როგორც ლომის პირი; და მისცა მას გველეშაპმა თავისი ძალა, თავისი ტახტი და დიდი ხელმწიფება. გამოცხადება 13:2.

496 წელს ევროპის მეფეებმა დაიწყეს პაპური მხეცისთვის თავიანთი „ძალის“ მინიჭება, რაც მათი სამხედრო ძლიერებითა და ეკონომიკური მხარდაჭერით იყო წარმოადგენილი. მათ თავიანთი იმპერიის დედაქალაქი 330 წელს კონსტანტინოპოლში გადაიტანეს, რის შედეგადაც ქალაქი რომი პაპური ძალაუფლების „საყდრად“ დარჩა. შემდგომში „მკლავებმა“ 533 წელს იუსტინიანეს დადგენილებით პაპური ეკლესია ყველა ეკლესიის თავად განსაზღვრა. ეს დადგენილება მოიცავდა მათი სამხედრო ძლიერების გამოყენებას იმათ საწინააღმდეგოდ დევნისათვის, ვისაც პაპობა ერეტიკოსებად მიიჩნევდა, და ამგვარად მათ სამოქალაქო „ხელისუფლებას“ პაპების

ხელში აქცევდა.

496 წელს დაიწყო ალფა-აღთქმითი ქორწინება პაპობასა და ევროპის მეფეებს შორის — კლოვისით. 508 წლისთვის, წარმართობა, სამეფოს კანონიერად დადგენილი რელიგია, გადადებული იქნა ნიკეელი კათოლიკობის რელიგიის სასარგებლოდ. 533 წელს იუსტინიანემ პაპობა განსაზღვრა, როგორც ყველა ეკლესიის თავი, და მათი შესაბამისი ტახტების სამართლებრივი ხელისუფლება პაპის ძალაუფლებას დაუმორჩილა.

ალფა და ომეგას ტახტი

330 წელს ქალაქი რომი რომის ეკლესიის ხელში დარჩა, სადაც იგი დამკვიდრებული იქნებოდა იქამდე, ვიდრე ქრისტეს მეორედ მოსვლისას ცეცხლის ტბაში არ განადგურდება. 538 წელს იგი კვლავ ოფიციალურად დამკვიდრდა პაპის ტახტზე, რითაც 330 წლიდან 538 წლამდე ისტორია განისაზღვრება როგორც წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც იწყება ალფა სავარძლით და მთავრდება ომეგა სავარძლით. ეს პერიოდი წარმოადგენს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფოს (პერგამოსი) დასასრულს, როგორც თანდათანობით დაცემას, რომელიც იწყება 330 წელს და სრულდება 538 წელს თიათირას გამოჩენით. როგორც დასავლურმა, ისე აღმოსავლურმა რომმა 538 წლის შემდეგაც განაგრძო ნელი დაშლა, მაგრამ ეს პერიოდი დაიწყო სავარძლის მინიჭებით — რაც 330 წელს პაპობისთვის ქალაქ რომის გადაცემას აღნიშნავდა — და დასრულდა იმით, რომ 538 წელს ეს სავარძელი გახდა არა უბრალოდ ქალაქზე აღმართული ტახტი, არამედ ქალაქით წარმოდგენილ სამეფოზეც.

330-დან 538 წლამდე არის განსაზღვრული წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც განსაზღვრავს პაპობის გაძლიერების „რვა“ სასაზღვრო ნიშნულს. ეს რვა საფეხური კვლავ მეორდება პაპობის სასიკვდილო ჭრილობის განკურნებაში, მალე მოსალოდნელი კვირა დღის კანონის დროს.

რვა საფეხურიდან პირველი იყო ქალაქ რომის პაპის ძალაუფლებისთვის მიცემა, ხოლო მერვე საფეხური იყო ქალაქის მიცემა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოს ტახტისა. ეს 538 წელს განსაზღვრავს როგორც სავარძელს და როგორც „მერვე საფეხურს, ანუ წინამორბედი შვიდი საფეხურიდან ერთს.“ პირველი საფეხური იყო სავარძლის მიცემა და მერვე საფეხურიც სავარძლის მიცემა იყო; ამგვარად, პირველი საფეხური 330 წელს არის ალფა, ხოლო 538 წელი — ომეგა. ორი სავარძელი, სამი რქის აღმოფხვრა, ყოველდღიურის წართმევა, კლოვისის მოქცევა და იუსტინიანეს დეკრეტი მთლიანობაში უტოლდება რვა საფეხურს, რომლებიც განსაზღვრავს ქორწინების მსვლელობას და, საბოლოოდ, თვით ქორწინებას.

1798 წელს საფრანგეთმა, იმ ძალამ, რომელიც წარმოადგენდა ათ ევროპელ მეფეს და რომელმაც 538 წელს პაპობა ტახტზე დასვა, სწორედ იმავე ტახტიდან ჩამოაგდო პაპობა. ალფა-სამოკავშირეო ქორწინება, რომელიც წარმოდგენილია 538-დან 1798 წლამდე ისტორიაში, განასახიერებს ომეგა-სამოკავშირეო ქორწინებას პაპის ძალაუფლებასა და გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათ მეფეს შორის. საქორწინო მსვლელობა 496 წლიდან 538 წლამდე განასახიერებს რვა საფეხურს, რომლებიც შეესაბამება ამერიკის

შეერთებული შტატების უკანასკნელ რვა პრეზიდენტს. კლოვისი და საფრანგეთი ათი ევროპელი მეფის სიმბოლოებია. ისინი წარმოადგენენ ამერიკის შეერთებულ შტატებს, რომლებიც მალე მოსალოდნელი კვირა-კანონის დროს გახდებიან გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათ მეფეთაგან უმთავრესი მეფე.

დანიელის მეთერთმეტის წინა ხუთი სამოკავშირეო ქორწინება შეესაბამება უკანასკნელი დღეების მეექვსე და საბოლოო სამოკავშირეო ქორწინებას. ჩრდილოეთისა და სამხრეთის ალფა და ომეგა სამოკავშირეო ქორწინებები განსაზღვრავს პატარძალს სამხრეთიდან, როგორც ალფას, ხოლო ომეგა არის პატარძალი ჩრდილოეთიდან. წარმართული რომის სამოკავშირეო ქორწინებებში ალფა პატარძალი აღმოსავლეთიდან მიეცა დასავლეთს, ხოლო 313 წლის ომეგა იყო პატარძალი დასავლეთიდან. ეს ოთხი ქორწინება წინასწარმეტყველურად ერთმანეთთან არის დაკავშირებული კლეოპატრა პირველისა და კლეოპატრა უკანასკნელის მეშვეობით. პაპური რომის სიმბოლური სამოკავშირეო ქორწინება სასიძოს წარმოადგენდა როგორც წინასწარმეტყველური კონფედერაციის ათი მეფის მთავარი მეფე, რომელიც უერთდებოდა თავის პატარძალს — რომის ალისფერ დედაკაცს. გაყრა განხორციელდა ათი მეფის მთავარი მეფის მიერ 1798 წელს.

313 წლის შეთანხმებითი ქორწინება წარმოადგენს პაპის ძალაუფლების საბოლოო შეთანხმებით ქორწინებას შეერთებულ შტატებთან — გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათ მეფეთაგან უპირველეს მეფესთან; ორ-რქიან ძალასთან, რომელსაც წინასწარმეტყველურად განასახიერებს საფრანგეთის ორ-რქიანი ძალა. ისტორია, რომელიც დაიწყო კლოვისით 496 წელს და საბოლოოდ მიიყვანა იუსტინიანეს დადგენილებამდე 533 წელს და პაპობის აღსაყდრებამდე 538 წელს, წარმოადგენს 1989 წლიდან საკვირაო კანონის დადგომამდე პერიოდს.

შემდეგ სტატიაში განვაგრძობთ ამ საკითხების განხილვას.